

JYRI HOKKINEN

FOKA#2

HAMMURABIN

HENGESSÄ

*Kokonaan uusiksi
kirjoitetun Foka-sarjan
jatko-osa*

Hogane Publishing

Jyri Hokkinen

Hammurabin hengessä

Jyri Hokkinen: Hammurabin hengessä
Toinen painos, uudistettu laitos

Copyright © 2023 Jyri Hokkinen
Kustantaja: Hogane Publishing
Kirjan kansi ja taitto: Jauri Varvikko ja Jyri Hokkinen
Etukannen originaalikuva: www.nihongo.everystockphoto.com
Painopaikka: Eurooppa
ISBN: 978-952-68393-5-6

Jyri Hokkinen

HAMMURABIN HENGESSÄ

Annille

Prologi

Vantaa, Tammisto - tiistai 26. toukokuuta 2015

Vanha nainen eteni vaivalloisesti Tuusulan väylän ja Keravanjoen välissä kulkevan Kirkkotien reunaa Helsingin suuntaan. Hänellä oli päällään pitkä musta takki, joka ulottui melkein maahan saakka ja jaloissaan monta numeroa liian suuret kumisaappaat. Hän työnsi sekalaista tavaraa pursuavaa ostoskärryä, jonka etuosan lokero oli täynnä naisen tien reunustoilta ja roska-astioista keräämiä tyhjiä limsapulloja ja oluttölkkejä. Kärryn takaosassa oli monenkirjavia kasseja ja nyssäköitä, joissa oli lähinnä vaatteita.

Toukokuinen tiistaiaamu oli tuulinen ja viileä. Nainen kirosi voimakasta vastatuulta työntäessään kärryä, jonka oikea takarengas lonksutti ärsyttävästi. Päällimmäisenä kärryssä oli likaiseen takkiin kiedottu koiria. Se oli sidottu kaulasta kiinni kärryn reunaan sinisellä muovisella pakkausnauhalla. Nainen pyyhki likaisella kädellään tuulen silmiinsä kirvoittamia kyyneleitä ja puheli koiralle hiljaisella käheällä äänellään.

»Ei meitä kerjäläisraukkoja kukaan auta. Mutta usko vaan, että vielä saavat kaikki jumalattomat kiskurit ja vää-

rintekijät ansionsa mukaan viimeisellä tuomiolla.»

Naisen uurteisille, auringon ahavoimille kasvoille nousi outo, lähes voitonriemuinen virnistys. »Silloin vielä nähdään, mikä on itsekkyyden ja ahneuden palkka.»

Hän peitteli kyljellään makaavan koiran paremmin takin suojaan. »Sinä tarvitset ruokaa, että voimistut ja pääset jaloillesi. Huonosti on sinuakin pikku rukkaa ihmiset kohdelleet.»

Nainen ylitti tien McDonald'sin kohdalla ja työnsi kärryt ravintolan parkkipaikalle. Hän käveli roska-astialle, josta löysi paperipussin, jonka pohjalla oli vielä muutamia ranskalaisia perunoita.

Nainen tarjosi ketsuppista lötköä makupalaa koiralle. Se kohotti päätään ja haukkasi perunan suuhunsa. Koira makusteli perunaa laiskasti suussaan, kuin unissaan, mutta söi sen kuitenkin lopulta. Toista se ei enää ottanut, vaan alkoi kakoa äänekkäästi.

Koiran kurkusta lähti outo koriseva ääni, aivan kuin se olisi tukehtumassa.

Nainen hätääntyi ja lähti työntämään kärryjä kiireesti kohti ravintolan Drive-in luukkua. Nainen pysäytti kärryt aivan palveluluukun eteen ja sanoi: »Neiti, koirani veti ruokaa väärään kurkkuun ja se tarvitsee vettä.»

Kassan nuori tyttö kurkotti katsomaan alas ostoskärryyn. Hän näki kaulasta pakkausnauhalla kärryn reunaan sidotun beaglen. Sen pää ja niska olivat kuivuneen veren peitossa. Koira hengitti vain vaivoin. Tyttö tajusi heti, että se tarvitsee välittömästi apua.

»Odota hetki siinä, niin etsin sille jonkun vesiastian.»

»Voi taivaan kiitos neiti. Koirani ei ole juonut koko päivänä mitään.»

Tyttö poistui luukulta ja meni keittiöön esimiehensä

luokse. »Sami, soita poliisi tänne heti. Sillä kärryakalla on pahasti loukkaantunut koira kärryissään.»

1

Follow me – I'm lost too

Kööpenhamina, tiistai 26. toukokuuta

Leku istui kahvilla X-Camp Netcaféssa Rosenørns Allella Kööpenhaminassa. Kello oli kaksi iltapäivällä ja nettikahvilassa oli hiljaista. Lekun lisäksi paikalla oli vain nuori japanilainen pariskunta tutkimassa visitcopenhagen.com-sivuja. Leku oli juuri lukenut Iltalehden verkkosivuilta uutisen, jossa kerrottiin poliisin iskusta ravintolaan Pakilantiellä. Leku oli tyytyväinen. Uutisesta hän päätteli, että Stone Agen ovimies, Tapio Fokin oli saanut poliisit ratsaamaan pizzeria Baggalinon.

Pizzeriasta käsin Leku ja Rami Temonen olivat pyörittäneet Venäjältä tuotavan amfetamiinin kauppaa Helsingissä. Koplaan oli kuulunut myös kolme venäläistä miestä; Stepan ja hänen apulaisensa Jevgeni ja Anatoli. Lekun tehtävänä oli ollut hoitaa suurempien erien kaupat. Yleensä hän järjeste-

li kilon tai kahden kauppoja, joissa aine ja raha vaihtoivat omistajaa maastokätköjen kautta.

Viimeinen maastokätköreissu oli kuitenkin osoittautunut Lekulle viritetyksi ansaksi. Koplan pomo, Rami Temonen oli pyytänyt Lekua mukaansa kätkemään huumepaketin maastoon. Muutamasta Ramin tekemästä virheestä Leku oli päättellyt, että Rami ei ollut tullut tekemään kätköä, vaan poistamaan Lekun porukan muonavahvuudesta.

Leku oli ratkaissut tilanteen yllättämällä Ramin raivoisalla jokoavaimen iskulla päälakeen. Hän oli jättänyt Ramin metsään ja päättänyt häipyä Suomesta. Rahoittaakseen pakonsa Leku oli hakenut Pakilasta pizzerian kassan, Ramin käteisvarannot ja kilon amfetamiinia mukaansa pakomatkalle.

Odotellessaan Turussa laivan lähtöä Tukholmaan Leku oli itse usuttanut poliisit pizzeriaan - tosin välikäden kautta. Hän oli soittanut Fokinille ja kertonut tietävänsä, kuka tämän asuntoon oli murtautunut. Leku oli vihjannut tekijän löytyvän Pakilasta pizzeria Baggalinosta. Iltalehden uutinen todisti, että Fokin oli järjestänyt poliisit Pakilaan.

Nyt Leku päätti keskittyä omien asioidensa järjestelemiseen, koska hänen käteisvaransa hupenivat nopeasti. Kööpenhaminaan matkustaminen oli haukannut jo ison osan Lekun kassasta ja hänellä oli enää reilut viisituhatta Tanskan kruunua käteistä. Ainut nopea tapa saada lisää rahaa, minkä hän keksi, oli yrittää periä nuuskakaupoista syntynyt tuhanen viidensadan euron saatava Kolmannella linjalla elintarvikekioskia pitävältä Makelta.

Leku oli myynyt Makelle neljäsataa purkkia nuuskaa, mutta saanut niistä vain etumaksun. Leku kirjoitti sähköpostin kaverilleen Henkalle, joka asui kioskin lähellä Kalliossa.

Moi Henkka

Meitsi reissailee Köpiksessä =)

Käy hakee mun puolesta yksi velka siitä Kolmannen Linjan noppakiskasta. Se kiskan Make (läski viiskybänen äijä, jolla on tumma pitkä fleda) on mulle 1,5 kiloo pystyssä. Sano sille että haet mun puolesta loppumaksun nuuskakaupoista. Tonni riittää mulle jos se maksaa heti. Jos saat siltä enemmän niin pidä itte loput. Katotaan sit miten saat hoidettuu hillot mulle. Hukkasin mun puhelimen. Pidetään yhteyttä sähköposteilla.

Rock Rock

Leku

p.s. Et sitten tiedä musta mitään jos joku kyselee!!

Leku arveli saavansa rahat muutamassa päivässä - Henkka kyllä hoitaisi asian. Seuraavaksi hänen oli löydettävä edullinen majapaikka. Leku tutki Googlella majoitustarjontaa reppumatkaajille ja löysikin pian sopivan paikan. Urban House Hostelissa oli oma baari, tatuointi-shoppi, biljardipöytä, ja se oli saanut paljon hyviä arvosteluja reppumatkaajilta. Leku tutki vielä olisiko paikasta lisää tietoa tai kuvia Facebookissa. Hostellin sivuilla oli video, jossa nuoret matkailijat joivat olutta, nauroivat, heittelivät yläfemmoja ja pitivät hauskaa. Sadoista asiakkaiden postaamista valokuvista sai käsityksen, että kyseessä oli kaupungissa pistäytyvien reissunuorten biletyspaikka, joka tarjosi myös edullisia yöpymistiloja.

Tää on niin tässä, Leku päätti ja varasi punkan neljän hengen huoneesta. Hinta oli euroissa noin kolmekymppiä päivältä.

Videon perusteella paikka saattoi olla myös hyvä kontaktien luomiseen. Leku toki tiesi, että reppumatkaajille olisi turha yrittää suurempia eriä kaupata. Päästäkseen tekemään kauppaa paketistaan hänen piti saada selville, ketkä kaupun-

gissa amfetamiinikauppaa pyörittivät.

Leku kirjoitti Googlen karttasivulta ylös muutamia kadunnimiä ja etäisyyksiä reittiohjeeksi. Matkaa nettikahvilasta Urban Houselle oli noin kilometri. Leku astui ulos kahvilasta, käveli korttelin kulmaan ja kääntyi vasemmalle H. C. Ørstedz Vejelle, jota ohjeiden mukaan piti kävellä nelisensataa metriä. Kööpenhamina kylpi kevätauringon paisteessa, ja Leku nautti täysin siemauksin seikkailustaan. Hän oli käynyt muutaman kerran aiemminkin Kööpenhaminassa, mutta ei silti voinut olla hämmästelemättä pyöräilijöiden valtavaa määrää. Näytti siltä, että kaupungissa jokaista autoa kohti liikkui ainakin kymmenen pyöräilijää. Käveltyään muutamia kortteleja Leku kääntyi vasemmalle Gammel Kongevejelle. Seuraava merkintä ohjelapulla oli: *Vasemmalla vettä ja planetaario – sitten oikealle Trommesalen*. Pian Leku näkikin vasemmalla pensasaidan takana sinisenä välkehtivän Sankt Jørgens -järven, jonka vastarannalla planetaario oli. Se oli omituisen näköinen moderni rakennus, jonka katolta nousi pyöreä viirukuvioitu tötterö. Torniosa näytti valtavalta kaljatölkiltä, joka oli leikattu viistoon keskeltä poikki. Planetaariolta oli tupakan verran matkaa Urban Houselle.

Kirjautuessaan sisään Leku sai lapulla ovikoodit ulkoveen ja huoneeseensa, joka oli viimeinen huone käytävän perällä. Huoneessa oli tumma lakattu puulattia ja yksi ikkuna, jonka edessä oli pöytä tuoleineen. Kummallakin seinustalla oli metallinen kerrossänky. Muut pedit olivat ilman vuodevaatteita, mutta oikea alapunkka oli pedattu ja sen päällä oli kaksi pyyhettä. Leku oli tyytyväinen. Ainakin toistaiseksi hänellä olisi koko huone yksin käytössään. Huoneessa oli oma kylpyhuone ja Lekua houkutti ajatus kuumasta suihkusta. Mutta koska hänellä ei ollut mukanaan puhdaita vaihtovaatteita, päätti hän suihkun sijasta lähteä takai-

sin nettikahvilaan katsomaan, olisiko Henkka jo vastannut hänelle. Leku pisti reppunsa lukittavaan kaappiin ja meni alakerran shoppiin, josta osti kaksi Urban House t-paitaa. Mustien paitojen rinnassa oli Urban House logo ja selässä teksti: *Follow me – I'm lost too.*

Piipahdus nettikahvilaan oli hukkareissu - Henkalta ei ollut tullut vastausta. Leku päätti palata hostelille ja ryhtyä valmistelemaan amfetamiinin muuttamista rahaksi. Hän poikkesi pieneen kivijalkakauppaan ostamaan pakkauksen olutta, Minigrip-pusseja ja rullan Scotch-teippiä. Astuttuaan takaisin aurinkoiselle kadulle Leku sihautti jääkylmän Tuborgin auki ja sytytti tupakan. Leku huomasi, että muutama vastaantulija katsoi häntä selvästi paheksuvasti. Ilmeisesti paikalliset eivät arvostaneet julkisella paikalla haahuilua oluttölkki kädessä. Lekua asia ei haitannut. Hän ei välittänyt pätkeäkään muiden ihmisten mielipiteistä. Leku oli myös tottunut tuijotteluun. Hänen omintakeinen skinipunk-tyyppinen lookkinsa erottui aina ja kaikkialla. Leku oli vähän kuin Lontooseen 80-luvulla eksynyt suomipunkkari. Hänellä oli reisitaskulliset maastohousut, maiharit, kulahtanut musta nahkatakki sekä lyhyet, vaaleat, hiukan joka suuntaan sohottavat hiukset. Pitkän, hoikan ja jäntevän nuorukaisen itsevarma olemus ja jäänsiniset silmät tekivät hänestä katsojasta riippuen joko hiukan pelottavan tai sitten jännittävällä tavalla komean katsottavan.

Palattuaan kauppareissultaan huoneeseensa Leku otti kaapista reppunsa ja avasi sitä sen verran, että pääsi käsiksi pakettiin ottamatta sitä kokonaan ulos repusta. Leku otti taskustaan pienen taittoveitsen ja viilsi lyhyen viillon paketin kulmaan. Hän siirsi kymmenisen grammaa huumetta pieneen Minigrip-pussiin ja nuuskasi veitsen terältä annoksen. Sen jälkeen Leku sulki paketin teipillä ja sujautti reppunsa

takaisin kaappiin.

Leku tunsi, miten piri alkoi nostaa hänen mielialaansa. Oikeastaan hänellä oli asiat kohtuullisen hyvin. Hän oli kaukana Helsingistä ja Temosen ruumis oli edelleen löytymättä Sipoon korvessa. Leku avasi Tuborgin ja päätti ottaa illan rennosti.

2

Tuntematon numero

Luhtikylä, Helsinki - keskiviikko 27. toukokuuta

Foka, Timppa ja Antti lopettelivat päivän rakennustöitä saatuaan ampumasuojan lattian valmiiksi. Miehet olivat väsyneitä ja likaisia. Betonimylly oli seisahtunut ja työmaalla oli hiljaista. Oli selvää, että jokainen heistä pyöritteli edellisen päivän tapahtumia mielessään, mutta kuin yhteisestä sopimuksesta puheet olivat liittyneet vain menossa olevaan rakennusprojektiin.

Rakennusteknisesti ratkaisu oli omituinen; betoni oli lapioitu hirsiseen sokkelikehikkoon, jonne se jätettiin kuivumaan umpeen naulatun lautalattian alle. Antti oli betonia lapioidessaan sanonut, että arkeologit saavat aikanaan ratkaista, oliko kyseessä betonisokkeli vai sarkofagin kansi. Oikea tulkinta oli jälkimmäinen, koska ampumasuojan alle oli

haudattu kolmen venäläisrikollisen ruumiit.

Venäläiskolmikosta Stepan ja Anatoli olivat päättäneet päivänsä Timpan ampumiin luoteihin Pizzeria Baggalinon alakerrassa Pakilassa. Timpalla ei tuossa yöllisessä yhteenotossa ollut ollut juuri muuta mahdollisuutta kuin ampua. Hän itse pitikin tapausta lähinnä itsepuolustuksena tai vahinkona, jonka hinta nyt vain sattui näiden venäläismiesten maksettavaksi.

Foka ja Timppa olivat kuljettaneet venäläiset ensin pizzerian pihasta ottamallaan pakettiautolla Keravalle. Siellä he siirsivät kaksi ruumista ja Fokan baseball-mailalla kolkkaaman miehen moottoritien levähdyspaikalla Timpan pakettiautoon, jolla olivat jatkaneet Luhtikylään tämän maatilalle.

Vangittu venäläismies, Jevgeni, oli tukehtunut viljan-kuivaamossa siiloon saatuaan niskaansa muutaman metrin kerroksen rypsin siemeniä. Fokan isä, Antti, oli vastuussa tuosta tappavasta rypsisateesta. Hän oli miettinyt, että jos Timpan lisäksi joku muukin surmista vielä linnaan lähtee, niin hän kyllä parhaiten joutaisi. Eivätkä he yhtä miestä enää voinut vapaaksikaan laskea, kun kaksi oli jo tapettu, vaikka Jevgeni olikin lupailut sekä rahaa, että vaitioloa. Antti tiesi, että ryssän lupauksiin uskominen olisi ollut yhtä viisasta kuin vastatuuleen kuseminen.

Todellinen syy hänen tekoonsa oli kuitenkin ollut aivan toinen. Tuo siilossa ollut vanki oli vastuussa hänelle rakkaan Japi-koiran kuolemasta. Antti oli aamun mittaan miettinyt lähes tauotta tekoaan, mutta hänkään ei oikeastaan tuntenut syyllisyyttä asiasta. Hän oli kuitenkin päivän mittaan pyyhkäissyt useamman kyyneleen silmäkulmastaan ajatellessaan Japia.

Foka sen sijaan oli aivan turtana. Hänelle oli alkanut todella valjeta koko tapahtumaketjun kauheus ja se, että hänen

typerät tekonsa laivalla olivat aiheuttaneet koko sotkun. Nyt sekä hänen paras ystävänsä, että vanha isänsä, olivat vaarantaneet koko elämänsä hänen takiaan. Ajatus oli musertava. Se velloi Fokan mielessä kuin päättymätön painajainen. Kaikki tapahtunut tuntui aivan epätodelliselta. Mutta Foka tiesi, että tämä uni ei loppuisi, ja katoaisi mielestä öisenä painajaisena. Kaikki nuo kauheet olivat tapahtuneet ja ne olivat totisinta totta. Syyllisyyden lisäksi Fokan mieltä painoi Japin kohtalo. Hänen sydämensä tuntui pysähtyvän, kun hän ajatteli kadonnutta koiraansa. Foka oli niin turtana, ettei osannut edes itkeä.

Kolmikko käveli Timpan talolle ja he istuivat keittiön pöydän ääreen kahville. Timppa selaili kannettavalla tietokoneellaan Iltalehden sivuja. Hän halusi tarkistaa, oliko pizzerian tapahtumista ilmaantunut lisätietoja. Tiistai-iltana he olivat nähneet verkkouutisen suuresta poliisioperaatiosta Pakilassa. Uusia uutisia pizzeriaan liittyen ei löytynyt.

Foka oli jättänyt puhelimensa Timpan keittiön pöydälle ja huomasi, että siihen oli tullut useita puheluita.

»Ei saatana, mulle on soitettu monta kertaa jostain tunte mattomasta numerosta», Foka sanoi.

»Kokeillaanko löytyykö se Googlesta?» Timppa ehdotti.

Juuri kun Foka oli luettelemassa Timpalle numeroita, hänen puhelimensa pärähti soimaan. Foka melkein pudotti puhelimen säikähtäessään.

»Ei saatana - taas puhelu samasta numerosta. Mä en kyllä vastaa tähän. Kukahan helvetti tää voi oikein olla?»

»Sillähän se selviää, kun vastaat», Timppa sanoi rauhallisella ja välinpitämättömällä äänellä.

»Fokin», Foka vastasi, yrittäen peittää jännityksen äänestään.

»Päivää, täällä puhuu eläintenhoitaja Seija Ahtovuo Yli-

Foka-sarjan toinen osa, Hammurabin hengessä, jatkaa kirjan Rypsisade tarinaa, jossa ovimies Tapio "Foka" Fokinin kosto venäläisrikollisille lamautti heidän Helsingissä pyörittämänsä amfetamiinikaupan kokonaan. Moskovassa huumeliigan johto haluaa selvittää tapahtumien kulun perin pohjin ja lähettää oman selvitysmiehensä Helsinkiin.

Fokan ahdinkoa lisää Kööpenhaminasta ilmestynvä kirstäjä, joka voisi toimittaa Fokan vuosiksi vankilaan tiedoillaan. Eikä hänen tilannettaan helpota suhde rikostutkijana toimivan Miian kanssa, jonka tutkimiin rikoksiin Foka on sotkeutunut kaulaansa myöten.

Foka-sarjan toisessa osassa seikkaillaan Sörkan ja Kallion kulmien lisäksi myös Moskovan rikollispiireissä sekä Kööpenhaminan baareissa ja yökerhoissa.

978-952-68393-5-6

**Uusi 2023-trilogiaversio
Nyt myös äänikirjana**

